

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 192/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 10/20, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 To 12/2015 zo 14. mája 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 57/2015 z 23. septembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. decembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením

Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To 12/2015 zo 14. mája 2015 (ďalej len „uznesenie zo 14. mája 2015“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 57/2015 z 23. septembra 2015 (ďalej len „uznesenie z 23. septembra 2015“).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti v rámci jej odôvodnenia uviedol, že Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 33 T 8/2013 z 20. júna 2013 (ďalej len „rozsudok z 20. júna 2013“) oslobodil sťažovateľa spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Prešov (ďalej len „prokurátor“) pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že 8. februára 2012 v čase okolo 10.45 h v [REDAKOVANÉ] na ulici [REDAKOVANÉ] na chodbe [REDAKOVANÉ] v blízkosti kníhkupectva [REDAKOVANÉ] využil neprítomnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „poškodená“), ktorej počas toho, ako bola v kníhkupectve, ukradol notebook značky HP sivej farby, ktorý bol položený bez dozoru na stoličke na chodbe Prešovskej univerzity, čím jej takto spôsobil škodu krádežou v sume 400 €, pretože nebolo preukázané, že skutok spáchal sťažovateľ (obžalovaný). Okresný súd zároveň poškodenú odkázal na občianske súdne konanie.

Krajský súd rozsudok okresného súdu z 20. júna 2013 na základe odvolania podaného prokurátorom v celom rozsahu zrušil uznesením sp. zn. 2 To 34/2013 z 21. novembra 2013 a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho uznesenia z 21. novembra 2013 krajský súd predovšetkým poukázal na skutočnosť, že aj keď neexistuje žiadny priamy dôkaz o vine sťažovateľa, existuje rad nepriamych dôkazov, ktoré nasvedčujú tomu, že skutok spáchal on, pričom zdôraznil, že svedkyne, ktoré mali byť prítomné pri páchaní skutku, spoznali sťažovateľa ako človeka, ktorý sa nachádzal na mieste skutku.

Okresný súd svojím rozsudkom sp. zn. 33 T 8/2013 z 10. februára 2014 (ďalej len „rozsudok z 10. februára 2014“) uznal sťažovateľa za vinného zo skutku uvedeného v obžalobe prokurátora a uložil mu nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov a uložil mu povinnosť nahradiť poškodenej škodu. Sťažovateľ proti rozsudku

okresného súdu z 10. februára 2014 podal odvolanie, v ktorom okrem iného poukázal na to, že dôkazy, na základe ktorých ho okresný súd uznal vinným zo žalovaného skutku, boli získané nezákonným spôsobom, pričom osobitne zdôraznil, že týmito dôkazmi získanými v rozpore so zákonom boli rekognície vykonané so svedkyňami v prípravnom konaní 28. mája 2012.

Krajský súd uznesením sp. zn. 2 To 27/2014 zo 17. júla 2014 odvolanie sťažovateľa zamietol, pričom v odôvodnení tohto uznesenia poukázal na výpoveď svedkýň, ktoré vypovedali, že pri taške, v ktorej sa mal nachádzať notebook, boli len ony a sťažovateľ s ďalšou nestotožnenou osobou.

Sťažovateľ proti uzneseniu krajského súdu zo 17. júla 2014 podal dovolanie najvyššiemu súdu, v ktorom okrem iného opätovne poukázal na nezákonnosť dôkazov – rekognícií, na ktorých bol založený odsudzujúci rozsudok okresného súdu z 10. februára 2014.

Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Tdo 1/2015 z 24. februára 2015 rozhodol, že uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 27/2014 zo 17. júla 2014 a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku porušený zákon, a to v § 126 ods. 1 a 2 Trestného zákona, a toto uznesenie zrušil, pretože bolo založené na dôkazoch, ktoré neboli okresným súdom vykonané zákonným spôsobom.

Po vrátení predmetnej veci z najvyššieho súdu krajský súd rozhodol uznesením zo 14. mája 2015 tak, že odvolanie sťažovateľa zamietol. V odôvodnení uznesenia zo 14. mája 2015 krajský súd uviedol, že „*dôkaz rekognície – opoznania obžalovaného prostredníctvom fotografií nebol vykonaný v súlade so zákonom tak, ako je to zrejmé s rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Tdo 1/2015 zo dňa 24. 2. 2015*“ a ďalej skonštatoval, že „*krajský súd je však toho názoru, že aj bez dôkazu rekognície v predmetnej trestnej veci bol zabezpečený dostatok nepriamych dôkazov, ktoré jednoznačne preukazujú, že skutok spáchal obžalovaný. Z výpovedí svedkýň [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] je zrejmé, že pri taške, ktorá sa nachádzala na kresle, neďaleko kníhkupectva [REDAKOVANÉ], boli iba tieto dve*

svedkyne a následne obžalovaný spolu s nestotožnenou osobou. Bol to práve obžalovaný, ktorý po predchádzajúcej otázke, či môže prehodiť kabát cez kreslo, tento prehodil aj cez tašku, v ktorej bol notebook. V tomto kabáte neskôr niečo hľadal a následne s nestotožnenou osobou pred kníhkupectva [REDACTED] odišiel.“.

Sťažovateľ proti uzneseniu krajského súdu zo 14. mája 2015 podal dovolanie, v ktorom opätovne namietal porušenie § 2 ods. 12 a § 126 ods. 1 a 2 Trestného poriadku, keďže uvedené uznesenie bolo podľa neho opätovne založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom.

Najvyšší súd uznesením z 23. septembra 2015 odmietol dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, pričom ako odpoveď na jeho dovolacie námietky uviedol, že „*Krajský súd uznesením o zamietnutí odvolania zrozumiteľne vysvetlil, že pri hodnotení dôkazov neprihliadol na výsledky rekognícií*“. Uznesenie najvyššieho súdu z 23. septembra 2015 bolo sťažovateľovi doručené 22. októbra 2015 a jeho právnej zástupkyňi 26. októbra 2015.

Sťažovateľ je presvedčený o tom, že uznesením krajského súdu zo 14. mája 2015 a konaním, ktoré mu predchádzalo, bolo porušené jeho základné právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj právo byť považovaný za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru.

Z rozsudku najvyššieho súdu z 24. februára 2015 podľa sťažovateľa nepochybne vyplýva, že v predmetnom konaní boli vykonané rekognície v rozpore s § 126 ods. 1 a 2 Trestného poriadku, a pretože na takto nezákonných spôsobom vykonaných dôkazoch krajský súd založil svoje rozhodnutie, najvyšší súd uznesenie krajského súdu zo 17. júla 2014 zrušil. Krajský súd bol právnym názorom vysloveným v rozsudku z 24. februára 2015 podľa § 391 ods. 1 Trestného poriadku viazaný, čo podľa sťažovateľa znamená, že

na rekogníciu a ani závery z nej vyplývajúce pri svojom rozhodovaní v tejto veci nemal ďalej prihliadať.

Napriek uvedenému podľa sťažovateľa krajský súd v uznesení zo 14. mája 2015 len formálne skonštatoval nemožnosť prizerať na dôkaz rekognície, avšak záver o vine sťažovateľa založil práve na výpovedi svedkýň [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktoré reprodukoval tak, že uvedené svedkyne videli zdržiavať sa pri taške s notebookom práve sťažovateľa s ďalšou nestotožnenou osobou a „*bol to práve obžalovaný, ktorý po predchádzajúcej otázke, či môže prehodiť kabát cez kreslo, tento prehodil aj cez tašku, v ktorej mal notebook*“, pričom tieto výpovede krajský súd spája ďalej s výpoveďou svedkyne, ktorá síce v mieste, kde sa nachádzal notebook, nebola, ale na úplne inom mieste fakulty počas dňa otvorených dverí sťažovateľa videla s notebookom.

Sťažovateľ poukázal na to, že najvyšší súd vo svojom uznesení z 23. septembra 2015, ktorým odmietol jeho dovolanie, uviedol, že výpoveď svedkýň [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], na ktoré sa odvoláva krajský súd, boli vykonané zákonným spôsobom na hlavnom pojednávaní konanom 15. apríla 2013. Aj keď proti tomuto záveru nemožno podľa sťažovateľa nič namietat', výpovede uvedených svedkýň ho podľa neho neusvedčujú, pretože zo žiadnej z nich nevyplýva, že on by mal byť jednou z osôb, ktorá sa mala zdržiavať pri taške s notebookom. Vo svojich výpovediach na hlavnom pojednávaní konanom 15. apríla 2013 jedna so svedkýň [REDAKOVANÉ] podľa sťažovateľa skonštatovala, že k taške prišli „*nejakí starí chlapi, neviem presne ako vyzerali*“, a jediný údaj, ktorý podľa sťažovateľa o osobách, ktoré sa mali zdržiavať na mieste činu, táto svedkyňa uviedla, bol, že mali 24 až 27 rokov. Ďalšia zo svedkýň [REDAKOVANÉ] uviedla, že jednu z osôb nevidela vôbec a druhú iba matne.

Podľa sťažovateľa žiadna zo svedkýň neuviedla, že by videla na mieste činu sťažovateľa a že práve on manipuloval s kabátom. Pokiaľ krajský súd v uznesení zo 14. mája 2015 konštatoval, že to bol práve sťažovateľ, koho uvedené svedkyne videli, podľa sťažovateľa to znamená, že sa neriadil záväzným právnym názorom najvyššieho súdu

o nezákonnosti dôkazu – rekognície. Z uvedeného podľa sťažovateľa vyplýva, že bol uznaný vinným na základe dôkazov, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom.

Sťažovateľ poukázal na to, že pre záver o tom, či je rozhodnutie založené na nezákonne vykonaných dôkazoch, nestačí konštatovanie súdu, že na tieto dôkazy neprizerá, ale je podľa neho potrebné skúmať, či dôkazy, na ktoré sa súd odvoláva, mu poskytujú informácie o skutočnostiach, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

Sťažovateľ bol napadnutým uznesením krajského súdu zo 14. mája 2015, ktorý zamietol jeho odvolanie, právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody, teda na najprísnejší trest, ktorý Trestný zákon umožňuje uložiť. Zákonnosť postupu všetkých orgánov činných v trestnom konaní, ktorá je prejavom základného práva zakotveného v čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru, je v ustanoveniach Trestného poriadku zdôraznená ustanoveniami, ktoré umožňujú urobiť záver o vine len na základe zákonného postupu, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je zákonnosť vykonávania dôkazov.

Podľa názoru sťažovateľa je nesporné, že v jeho veci zásada zákonnosti nebola uznesením krajského súdu zo 14. mája 2015 dodržaná, čím krajský súd zasiahol do jeho ním označených práv.

Rovnaké pochybenie a zásah do označených práv možno podľa sťažovateľa vyčítať aj uzneseniu najvyššieho súdu z 23. septembra 2015, pretože najvyšší súd rozhodol bez toho, aby preskúmal uznesenie krajského súdu zo 14. mája 2015, a zaoberal sa argumentáciami predloženými v jeho dovolaní, ktoré poukazovali na to, že napriek konštatovaniu krajského súdu, že neprihliadal na závery rekognícií, tento v skutočnosti podľa neho práve z týchto rekognícií vyvodil záver o tom, že osobou, ktorá sa mala pohybovať v blízkosti tašky poškodenej, bol sťažovateľ, keďže z výpovedí svedkýň táto skutočnosť nevyplýva. Najvyšší súd podľa sťažovateľa len formálne v odôvodnení svojho uznesenia z 23. septembra 2015 skonštatoval záver krajského súdu, podľa ktorého na dôkaz rekognície neprihliadal, keďže v predmetnej veci bolo zabezpečených dostatok nepriamych dôkazov, ktoré preukazujú, že skutok spáchal sťažovateľ. Postup najvyššieho súdu, ktorý sa

podľa sťažovateľa ďalej obsahom jednotlivých dôkazov v predmetnom konaní nezaoberal, je podľa neho v skutočnosti odopretím spravodlivosti a obchádzaním § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Najvyšší súd odmietnutím dovolania sťažovateľa bez jeho vecného preskúmania zasiahol podľa sťažovateľa do ním označených práv.

Na základe uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že uznesením krajského súdu zo 14. mája 2015 a uznesením najvyššieho súdu z 23. septembra 2015 došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru, zakáže krajskému súdu pokračovať v porušovaní označených práv, zruší uvedené uznesenia a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a zároveň zaviazne krajský súd i najvyšší súd uhradiť mu trovy tohto konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru uznesením krajského súdu zo 14. mája 2015 a uznesením najvyššieho súdu z 23. septembra 2015. K porušeniu označených práv sťažovateľa malo dôjsť v dôsledku toho, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci v rámci vykonaného dokazovania rozhodovali na základe dôkazu (rekognície), ktorý bol vykonaný nezákonným spôsobom a navyše relevantný pre rozhodnutie o uznaní jeho viny.

K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu z 23. septembra 2015

Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením označených práv uznesením najvyššieho súdu z 23. septembra 2015 preskúmal obsah odôvodnenia tohto uznesenia, v ktorom najvyšší súd rozhodujúci o dovolaní sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu zo 14. mája 2015 vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa v podstatnom uviedol:

«Najvyšší súd následne zistil, že dovolanie obvineného [REDAKOVANÉ] nie je opodstatnené, pretože je zrejmé, že nie sú splnené podmienky dovolania.

V prvom rade najvyšší súd poznamenáva, že v zmysle § 385 Tr. por. je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012 -1).

S ohľadom na uvedené nebol najvyšší súd oprávnený preskúmať iné v dovolaní označené porušenia zákona, ktoré nezodpovedajú vymedzeným dovolacím dôvodom, pretože by si tak abstrahoval prieskum právoplatného rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania nad rámec návrhu – dovolania, čo by znamenalo prekročenie právomoci vyplývajúce mu zo zákona (§ 385 Tr. por.) a Ústavy Slovenskej republiky (čl. 2 ods. 2).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodit', a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je, ako návrhové konanie, vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca, že najvyšší súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti

nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Tr. por.). Preto najvyšší súd podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Tr. por. bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Existenciu tohto dovolacieho dôvodu dovolateľ odôvodnil tým, že krajský súd založil svoje rozhodnutie na nezákonne vykonaných dôkazoch - výsluchoch svedkýň [REDACTED] a [REDACTED], keď vyslovil: „... svoje rozhodnutie o zamietnutí môjho odvolania založil práve na týchto nezákonne vykonaných dôkazoch“.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukážu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solery or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu p. Rumunsku, rozs. č. 36110/03 z 2.2.2010, Emen p. Turecku, rozs. č. 25585/02 z 26.1.20103 Van Mechelen a ďalší p. Holansku, Visser p. Holandsku, rozs. č. 26668/95 zo 14.2.2002, Al - Khawaja a Tahery p. Spojenému kráľovstvu, rozs. č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15.12.2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumu odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Tr. por.), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že svedkyňa [REDAKOVANÉ] bola vypočutá na hlavnom pojednávaní vykonanom 15. apríla 2013 (č. l. 150 - 152) po riadnom zákonnom poučení, po zložení prísahy, kontradiktórne a v rámci výsluchu jej neboli kladené kapiózne ani sugestívne otázky. Jej výsluch bol vykonaný zákonným spôsobom bez akéhokoľvek procesného pochybenia. S ohľadom na rozhodnutie najvyššieho súdu, sp. zn. 2 Tdo/1/2015, pri hodnotení jej výpovede nebolo možné prihliadať len na tú časť, kde sa vyjadrovala k priebehu rekognície.

Svedkyňa [REDAKOVANÉ] bola vypočutá na hlavnom pojednávaní vykonanom 15. apríla 2013 (č. l. 153 - 155), pričom na výkon tohto procesného úkonu sa vzťahuje všetko vyššie uvedené ako pri svedkyňi [REDAKOVANÉ].

Krajský súd uznesením o zamietnutí odvolania obvineného zrozumiteľne vysvetlil, že pri hodnotení dôkazov neprihliadol na výsledky rekognícií: „Krajský súd je však toho názoru, že aj bez dôkazu rekognície v predmetnej trestnej veci bolo zabezpečených dostatok nepriamych dôkazov, ktoré jednoznačne preukazujú, že skutok spáchal obžalovaný“, (strana 6 uznesenia krajského súdu).

Spôsob hodnotenia dôkazov vykonaných zákonným spôsobom súdmi nižších stupňov nemôže najvyšší súd v rámci dovolacieho konania iniciovaného obvineným prehodnocovať ani spochybňovať, pretože by tak neprípustným spôsobom zasahoval do výlučnej kompetencie týchto súdov bez právneho podkladu a napokon i v rozpore so samotnou podstatou dovolacieho konania, pretože dovolanie nemôže nahrádzať riadne opravné prostriedky a jeho podanie nie je prípustné v rovnako širokom rozsahu (čo do dôvodov okruhu napadnutelných rozhodnutí, oprávnených osôb atď.) aký je charakteristický pre riadne opravné prostriedky. Dovolanie a rozhodnutie o ňom znamená prelom do právoplatných rozhodnutí, a preto spravidla narušuje stabilitu konečného a vykonateľného

rozhodnutia súdu. Z toho dôvodu možno dovolanie aplikovať iba v prípadoch ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu alebo jemu predchádzajúceho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov.

Krajský súd pri rozhodnutí o zamietnutí odvolania obžalovaného [REDAKOVANÉ] neporušil ustanovenie § 278 ods. 2 Tr. por., podľa ktorého súd môže pri svojom rozhodnutí prihliadať len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a opierať sa o dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané. Neporušil ani ust. § 119 ods. 2 Tr. por., podľa ktorého za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona. Krajský súd totižto pri rozhodnutí neprihliadal na nezákonne vykonané rekognície a tak zrozumiteľne deklaroval, že štruktúra ďalších usvedčujúcich dôkazov je dostatočná na preukázanie viny obvineného [REDAKOVANÉ].

S ohľadom na vyššie uvedené a na to, že najvyšší súd nie je druhou odvolacou inšinciou a dovolanie nie je riadnym opravným prostriedkom neostalo najvyššiemu súdu iné, len rozhodnúť tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia.»

Z uvedeného je zrejmé, že v súvislosti s argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa založenia rozhodnutia na nezákonne vykonanom dôkaze (rekognícii), resp. na jej záveroch, najvyšší súd poukázal konkrétne na v predmetnom konaní vykonané a z hľadiska jeho skutkových záverov relevantné ďalšie dôkazy, ktoré podľa neho tvoria logickú reťaz dôkazov s dostatočnou preukaznou silou na podloženie záveru o vine sťažovateľa, t. j. krajský súd pri hodnotení rozsahu a relevantnosti jednotlivých zákonne vykonaných dôkazov neprekročil medze stanovené zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že samotný rozsah dokazovania určuje v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov súd rozhodujúci vo veci samej, resp. o obžalobe, ktorý je ako jediný v predmetnom konaní oprávnený posúdiť význam jednotlivých vykonaných dôkazov v rámci obsahového kontextu posúdením množstva, kvality a závažnosti dôkazov, ktoré už boli v danej veci vykonané. V danom prípade sa možno podľa ústavného súdu plne stotožniť taktiež s argumentáciou najvyššieho súdu, v ktorej poukázal na to, že v rámci svojej právomoci nie je oprávnený spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov. Odôvodnenie

uznesenia z 23. septembra 2015 vzhľadom na uvedené považuje ústavný súd za plne ústavne akceptovateľné.

K namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského súdu zo 14. mája 2015

Sťažovateľ namietal, že k porušeniu ním označených práv došlo aj uznesením zo 14. mája 2015, ktorým krajský súd zamietol ním podané odvolanie.

Ústavný súd považoval v tomto prípade lehotu na podanie sťažnosti za zachovanú v súlade so svojou judikatúrou, v ktorej zaujal názor, že v prípade podania opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti ústavnému súdu je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu v tomto prípade vo vzťahu k uzneseniu zo 14. mája 2015 (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, resp. porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54).

Ústavný súd preskúmal uznesenie krajského súdu zo 14. mája 2015, v rámci ktorého krajský súd v podstatnom vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa uviedol:

„Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, odvolania obžalovaného ako aj dôkazov, ktoré boli vykonané v štádiu prípravného konania a na hlavnom pojednávaní dospel k záveru, že okresný súd na zistenie skutkového stavu vykonal všetky dôkazy tak, ako to má na mysli ustanovenie § 2 ods. 10 Tr. por., avšak dôkaz rekognície – opoznania obžalovaného prostredníctvom fotografií nebol vykonaný v súlade so zákonom tak, ako je to zrejmé z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo 1/2015 zo dňa 24. 02. 2015.

Krajský súd je však toho názoru, že aj bez dôkazu rekognície v predmetnej trestnej veci bol zabezpečený dostatok nepriamych dôkazov, ktoré jednoznačne preukazujú, že skutok spáchal obžalovaný. Z výpovedí svedkýň [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] je zrejmé, že pri taške, ktorá sa nachádzala na kresle neďaleko kníhkupectva [REDAKOVANÉ], boli iba tieto dve

svedkyne a následne obžalovaný spolu s nestotožnenou osobou. Bol to práve obžalovaný, ktorý po predchádzajúcej otázke, či môže prehodiť kabát cez kreslo, tento prehodil aj cez tašku, v ktorej bol notebook. V tomto kabáte neskôr niečo hľadal a následne s nestotožnenou osobou pred kníhkupectva [REDACTED] odišiel.

Ďalej z výpovede svedkyne [REDACTED] je zrejme, že táto bezprostredne pred krádežou notebooku videla obžalovaného v priestoroch fakulty, kde sa divila, čo tento na fakulte robí, nakoľko sa jednalo o jej bývalého spolužiaka zo základnej školy, ktorý mal obrovské problémy s prospechom a správaním, a preto sa zarazila, ako môže takýto človek študovať na fakulte. Asi po 15 minútach ho opätovne videla v spoločnosti toho istého muža ako predtým, pričom však videla, že drží v ruke notebook, ktorý pri prvom stretnutí nemal.

Za takejto dôkaznej situácie jednoznačne podľa názoru krajského súdu je zrejme, že predmetný notebook musel odcudziť obžalovaný [REDACTED] spolu s nestotožnenou osobou, pričom krajský súd poukazuje aj na osobu obžalovaného, ktorý bol opakovane odsúdený pre trestné činy krádeže a jedná sa o špeciálneho recidivistu.

Správne preto postupoval okresný súd, keď uznal obžalovaného za vinného zo žalovaného skutku a v súlade so zákonom kvalifikoval konanie obžalovaného ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. nakoľko obžalovaný prisvojil si cudziu vec tým, že sa jej zmocnil.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu aj krajský súd poukazuje na zistenia okresného súdu, na odpis registra trestov a hodnotenie, pričom je toho názoru, že uložený trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov na dolnej hranici trestnej sadzby je neprimerane mierny. Je potrebné poukázať na odpis registra trestov a na tú skutočnosť, že obžalovaný je špeciálnym recidivistom. Avšak vzhľadom na nedostatok odvolania okresného prokurátora, krajský súd nemohol napraviť pochybenie okresného súdu pri rozhodovaní o treste, jeho druhu a jeho výmery.

Rozhodnutie okresného súdu o zaradení obžalovaného pre výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia v zmysle ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. je v súlade so zákonom, nakoľko obžalovaný v posledných 10-tich rokoch pred spáchaním tohto skutku bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za iný úmyselný trestný čin.

Okresný súd nepochybil pri rozhodovaní v adhéznom konaní, keď dospel k záveru, že bola spôsobená škoda vo výške 400,- eur, táto bola riadne a včas uplatnená, a preto správne rozhodol, keď uložil obžalovanému povinnosť uhradiť poškodenej [REDAKČIA] škodu vo výške 400,- eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto krajský súd odvolanie obžalovaného [REDAKČIA] ako nedôvodné v zmysle ustanovenia § 319 Tr. por. zamietol.“

Z uvedeného je zrejmé, že krajský súd sa argumentáciou sťažovateľa predloženou v odvolaní zaoberal a hodnoverne sa s ňou vysporiadal s poukázaním na výsledky vykonaného dokazovania i priebeh konania v tejto veci. Z obsahu odôvodnenia uznesenia zo 14. mája 2015 vyplýva, že krajský súd zrozumiteľne odôvodnil úvahy, ktoré zvolil pri preskúmaní rozsudku okresného súdu z 10. februára 2014 a jemu predchádzajúceho postupu, a právne závery, ku ktorým dospel, nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu vo svojich záveroch samostatne vyhodnotil vykonané dokazovanie, a v súlade s vlastnými právnymi závermi v predmetnej veci, podopretými logickými úvahami vychádzajúcimi z okresným súdom ustálených skutkových záverov rozhodol. Uznesenie krajského súdu zo 14. mája 2015 preto podľa ústavného súdu nemožno považovať za svojvoľné či arbitrárne a samotný nesúhlas sťažovateľa s jeho obsahom ešte nie je dôkazom o jeho neústavnosti.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. apríla 2016